

Na de dood van hun ouders besluiten drie Zweedse zusjes de oversteek te maken naar Amerika. Maar zullen ze daar werkelijk thuis zijn?

LYNN AUSTIN

Eindelijk thuis

ROMAN

Lynn Austin

Eindelijk thuis

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Deel I

ZWEDEN

Januari 1897

*Het is mooi om naar een einde toe te reizen; maar op het
eind is de reis het belangrijkste.*

Ursula K. Le Guin

1

Elin Carlson liep de schuur binnen en alles werd anders. Verlicht door een straaltje zon stond haar zusje Sofia even uit te rusten van haar werk; en vlak naast haar stond oom Sven zachtjes tegen haar te praten. Zijn hand rustte op Sofia's haar, dat in een lange, goudblonde vlecht op haar rug hing. Elin herinnerde zich de zwaarte van zijn hand op haar eigen hoofd en een ogenblik kon ze niet ademen.

Aan niemand vertellen, Elin.

Haar angst uitte zich in een gesmoorde kreet. 'Sofia!'

Haar zus schrok ervan. De schuchtere Sofia was bang in het donker en voor de ganzen van tante Karin en soms voor haar eigen schaduw. Met haar hand tegen haar hart gedrukt draaide Sofia zich naar Elin om. 'Je liet me schrikken!'

'Elin besluit je zo stilletjes als een muis, hè?' zei oom Sven. Hij lachte goedgehumeurd en zette zijn pet op. Hij beende langs Elin en raakte haar schouder even aan terwijl hij de schuur verliet. Het stro knisperde onder zijn zware laarzen.

Aan niemand vertellen...

Elin's hart bonsde. Ze kon zich niet verroeren en ze vertrouwde haar stem niet. Haar adem vormde een pluim in de koude winterlucht. Sofia was weer aan het werk gegaan, maar stopte om op te kijken. 'Wat is er, Elin?'

'Niets.'

Alles.

Sofia was zestien, even oud als Elin drie jaar geleden was geweest toen oom Sven met zijn gezin bij hen was ingetrokken. Ze moest Sofia waarschuwen, haar vertellen wat er kon gebeu-

ren, wat er vandaag bijna was gebeurd. Maar Sofia was zo jong, zo onschuldig. Zo gelukkig. Dat was Elin drie jaar geleden ook allemaal geweest.

Elin schudde haar hoofd en haastte zich de schuur uit. Ze rende achter haar oom aan, inwendig kokend van angst en woede. Ze haalde hem in toen hij achter de houtstapel stilstond.

Langzaam draaide hij zich naar haar om. ‘Wat is er, Elin, wilde je iets?’

Hoe durfde hij te doen alsof hij van niets wist? Hoe durfde hij te glimlachen alsof er nooit iets gebeurd was? Elin deed haar mond open en had willen schreeuwen: ‘U laat Sofia met rust!’ maar er kwam niets.

Oom Sven staarde haar doordringend aan. De glimlach week niet van zijn gezicht. Toen bukte hij, tilde de bijl met één hand omhoog, een houtblok in de andere. Hij liet het blok op zijn kant balanceren op de boomstronk en spleet het met één klap in tweeën.

Je krijgt er spijt van als je het vertelt.

Elins woede smolt weg en liet alleen haar angst over. Ze was sprakeloos. Hulpeloos.

Ze draaide zich om en snelde terug naar de schuur. Ze wist dat alles was veranderd. Van nu af aan zou ze haar zus dag en nacht moeten bewaken. Ze mocht Sofia nooit meer met hem alleen laten. En Kirsten ook niet. Kirsten was hun middelste zus en pas achttien jaar – was hun oom ook met haar alleen geweest?

Met een beklemmend gevoel van angst keek Elin naar Sofia, die vers hooi in de koeienstallen bracht. Buiten de schuur klonken de gestage bijlslagen van haar oom. Elin zuchtte beverig en deed haar best om rustig te praten. ‘Zo is het wel mooi voor vandaag, Sofia. Ga maar naar huis.’

‘Waarom? Wat mankeert jou? Je ziet zo wit als een doek.’

‘Er is niets.’ Ze griste de hooivork uit Sofia’s hand en zette hem tegen de muur. ‘Ik loop met je mee.’

‘Je doet soms zo raar,’ zei Sofia met een frons.

Niemand zal je geloven, Elin. Ze zullen zeggen dat je gek bent.

Misschien was ze wel gek. De druk in haar borst nam toe toen ze terloops probeerde te zeggen: ‘Wat deed oom Sven hierbinnen?’

‘Dat raad je nooit!’ Sofia’s lichtblauwe ogen straalden van blijdschap. ‘Hij zei dat ik morgen met hem mee mag rijden naar het dorp, als ik wil. Hij zei dat ik iets lekkers mag uitkiezen in de winkel van Magnusson.’

Dus zo zou het beginnen voor Sofia. Ze smachtte evenzeer naar lekkers als Elin naar troost had verlangd toen mama en papa waren gestorven. Oom Sven had Elin geruststellende woorden en warme armen en een troostende schouder geboden. *Jij bent bijzonder, Elin. Weet je dat wel? Mijn bijzondere meisje.* Nu zou Sofia’s vertrouwen worden gekocht met pepermuntjes en zoethout.

‘Je mag niet met hem meegaan, Sofia. Je moet me morgen helpen met... met... Ik heb morgen je hulp nodig.’

‘Maar oom Sven zei dat ik...’

‘Jij en ik gaan samen een ander keertje naar de stad. En ga nu met me mee naar huis.’ Ze probeerde haar zusje een arm te geven, maar Sofia rukte zich los. De blijde uitdrukking op haar lieve, ronde gezichtje veranderde in angst.

‘Ik hoef niet te doen wat jij zegt. Je bent mijn moeder niet!’

‘Weet ik, weet ik... maar hoor es... waarom werk je hier eigenlijk in de schuur? Ik dacht dat het Kirstens beurt was. Waar is ze? En moest jij niet voor tante Karin op de kinderen passen?’

‘Kirsten is met ze in het bos gaan wandelen. Ze heeft beloofd dat ze een week lang de afwas doet als ik met haar van taak ruilde.’

Kirsten kennende, zou zij met hun drie jonge nichtjes naar elfjes speuren of op trollen jagen. Elke dwaaltocht door de bossen was een avontuur voor Kirsten, ieder rotsblok een hurkende trol, elke ruisende bries een elf die zich uit de voeten maakte. Elin voelde haar maag omdraaien als ze bedacht hoe vaak Kirsten

in de afgelopen weken alleen in de schuur had gewerkt.

Maar nee, oom Sven zou Kirsten toch niet kunnen misleiden? Ze stond bijvoorbeeld nooit lang genoeg stil om verstrikt te raken in zijn leugens. En ze was robuust en brutaal als hun Vikingvoorouders, ze volgde zelden regels op en gedroeg zich vaker als een jongen dan als een meisje. Kirsten liet veel liever al het werk liggen om het bos te gaan verkennen dan dat ze bij het vuur gingen zitten borduren. Zelfs haar stroblonde haar was onhandelbaar, het slaagde er altijd in om uit haarspelden en vlechten te ontsnappen en net zo vrij rond te zwieren als zij.

Nee, hun oom zou het makkelijker vinden om Sofia over te halen. Zij was lief en verlegen, met een rustige, meegaande aard. Ze was ook meer gebouwd als Elin, ze had een tenger postuur. Elin herinnerde zich de dag dat haar oom zijn dikke vingers om haar pols had gesloten en gefluisterd had: 'Kijk eens, Elin. Dun als een twijgje. Ik zou het bot zomaar kunnen breken.' Maar die dreigementen waren later gekomen, nadat Elin ouder was geworden en was begonnen zich van hem los te maken.

Ze merkte op dat het geluid van de bijl was opgehouden. Haar hart sloeg op hol. 'Kom mee naar huis, Sofia. Nu!'

'Waarom ben je zo boos?'

'Ik ben niet boos. Ik... ik wil alleen niet dat Kirsten en jij van taak ruilen. Ze maakt altijd misbruik van je.' Ze voerde Sofia mee de schuur uit en wierp een snelle blik op de houtstapel. Oom Sven was weg. Elin speurde langs de rand van het bos dat aan hun boerderij grensde op zoek naar Kirsten. Ze moest haar toch kunnen zien met haar helderrode jas en gestreepte blauwe schort. Maar ze was nergens te bekennen.

Dat was nog een reden waarom hun oom Sofia zou kiezen. Kirsten kon als een bosgeest snel en volkomen uit het zicht verdwijnen, terwijl de bedeesde kleine Sofia nooit iets vlug deed. Op haar tenen liep ze aarzelend door het leven, alsof een onzichtbaar harnas haar ervan weerhield samen met alle anderen over de weg naar de toekomst te snellen. Sofia was een makkelijke prooi.

Elin wist dat het haar schuld was dat Sven zich tot Sofia had gewend. Elin had haar oom de afgelopen maanden ontlopen en zijn avances weerstaan, radeloos om zich van hem los te maken. Hij wist het ook.

‘We moeten Elin helpen een baan in de stad te zoeken,’ had hij tegen tante Karin gezegd. ‘Ze verdient een beetje vrijheid en wat geld voor zichzelf, vind je niet?’ Hij had het doen voorkomen of hij Elin een gunst bewees – en vóór vandaag had ze ernaar verlangd om het huis uit te gaan. Nu durfde ze niet meer. Hoe ze er ook naar smachtte om zo ver mogelijk van hem weg te vluchten, ze kon Kirsten en Sofia nooit achterlaten.

In de verte klonk gelach toen Elin en Sofia het huis naderden. Even later zag ze Kirsten uit het bos opduiken met haar drie nichtjes. De knoop in Elins maag werd kleiner toen ze luisterde naar Kirstens vrolijke lach en toekeek hoe zij en de kinderen sneeuwballen naar elkaar gooiden. Kirsten leek veel te gelukkig en zorgeloos om gebukt te gaan onder de last van oom Svens leugens.

Sofia maakte zich los van Elin en rende door de sneeuwhoopen op Kirsten toe. ‘Hoever ben je wel weggeweest? De kinderen zijn bevroren! Tante Karin wordt woest als ze ziet hoe nat ze zijn.’

‘We zijn helemaal naar de weg gelopen. En kijk eens wat we hebben.’ Kirsten stak haar hand in haar jas en haalde een kleine, witte envelop tevoorschijn. Ze zwaaide ermee in de lucht. ‘We waren op weg naar huis,’ zei ze ademloos, ‘toen we Tor Magnusson tegenkwamen. Hij was helemaal uit de stad komen lopen om ons deze brief te bezorgen. Hij komt uit Amerika!’

‘Laat eens zien.’ Elin stak haar hand uit naar de brief, maar Kirsten griste hem op het laatste moment weg en verstopte hem achter haar rug.

‘Hoeveel betaal je ervoor?’

‘Niks. Geef op, Kirsten.’ Door haar ontdekking in de schuur was Elin te overstuurd om mee te doen met Kirstens spelletjes.

‘Van wie is hij?’ vroeg Sofia. Ze gluurde achter Kirstens rug en probeerde het te lezen met haar hoofd schuin.

‘Een beroemd indianenopperhoofd!’ zei Kirsten lachend.

‘Hij moet van oom Lars zijn,’ zei Elin. ‘Wie anders kennen we in Amerika?’ Ze draaide zich om en opende de deur. Ze stampte de sneeuw van haar laarzen voordat ze de keuken betrad.

‘Je bent helemaal niet leuk,’ zei Kirsten, die haar volgde. Sofia en hun drie nichtjes tuimelden achter Elin aan naar binnen als kleine hondjes, en gingen op de vloer zitten om hun natte schoeisel uit te trekken.

‘Schieft op en maak die brief open,’ smeekte Sofia terwijl ze haar laarzen uittrok. ‘Lees hem eens voor.’

Elin nam een fileermes en sneed voorzichtig de envelop open. Ze haalde de brief eruit. Hun oom in Amerika was ontdaan over het feit dat hun oudere broer Nils het huis uit was gegaan. Ook dat was de schuld van oom Sven geweest. Nils en hij hadden zo vaak ruzie gemaakt dat Nils uiteindelijk naar Stockholm was gegaan om werk te zoeken, hoewel de boerderij rechtmatig van hem was. Elin had Nils gesmeekt haar mee te nemen, maar hij had geweigerd, omdat hij ‘niet gebonden’ wilde zijn, zoals hij het uitdrukte. Hij had hun nooit één enkele brief gestuurd.

Nils moet naar Amerika komen, had oom Lars geschreven. Ik kan hier een baan voor hem vinden. Er is in Amerika ook land in overvloed, als hij soms een eigen boerderij wil. Dat is wel het minste wat ik kan doen voor de zoon van mijn zuster.

‘En de dochters van zijn zuster dan?’ had Elin zich hardop afgevraagd. Toen besepte ze dat ze de zaken in eigen hand moest nemen. Noch haar broer, noch wie dan ook zou hen te hulp komen. Kirsten en Sofia waren niet langer veilig in dit huis. Als oom Sven Elin eenmaal had gedwongen om het huis uit te gaan, net zoals hij zich van Nils af had gemaakt, dan werden haar zusjes zijn prooi. Ze moest hen helpen ontsnappen. Ze moest schrijven aan oom Lars in Amerika.

Elin zonk neer op een keukenstoel, doodmoe ineens. Dit was

haar geliefde huis, vol met herinneringen aan haar ouders en aan gelukkiger tijden toen ze hier allemaal samen woonden. Maar nu hadden de nare herinneringen de overhand genomen – begrafenis en gevechten en onbespreekbare geheimen. Elke keer als Elin naar oom Sven keek, werd ze overspoeld door schaamte.

Ze pakte het mes waarmee ze de envelop had opengesneden en liet het in haar schortzak glijden. Van nu af aan zou ze het bij zich dragen, tot ze hier allemaal veilig weg waren. Als haar oom weer in haar buurt kwam, zou ze het gebruiken om zich te verdedigen.

En als hij ooit zijn smerige vingers uitstak naar Sofia of Kirsten, zou Elin hem vermoorden.

2

Kirsten Carlson wist dat ze de roomafscheider heel slecht had schoongemaakt, maar ze moest opschieten en haar werk afmaken, anders zou ze Tor niet zien. Als er vandaag nog een brief kwam voor Elin, kon hij hem nu elk moment bezorgen. Er was de laatste maanden een gestage stroom brieven uit Amerika gearriveerd en Tor Magnusson kwam altijd lopend uit de winkel van zijn vader in het stadje om ze te bezorgen. En om Kirsten te zien.

Een van de machineonderdelen glipte uit Kirstens vingers toen ze het weer vast wilde maken, en ze blies gefrustreerd. Het duurde te lang. Ze maakte het later wel af. Ze liet de afscheider in stukken staan en glipte stiekem de schuur uit in de verrukkelijke aprilzon, en nam de korte weg door de bossen. Ze kende het pad als haar broekzak en kon het lopen in het donker op een maanloze nacht, vooral als Tor op haar wachtte.

Ze rende door het bos, mepte de takken weg die in haar haren grepen en in haar rokken bleven haken. Toen ze uitkwam op de weg zag ze in de verte Tor, die met grote passen op haar af kwam. Ze stond stil om op hem te wachten en op adem te komen, genietend van de vochtige houtgeur van aarde en pijnbomen. Haar haren zaten in de klit, haar opgerolde vlechten vielen uit hun spelden. Ze plukte een verdwaald blad van haar trui en streek de losse lokken uit haar gezicht. Later kon ze de bemodderde zoom van haar rok schoonmaken.

Tor stak zijn arm in de lucht en kwam zwaaiend met een grote envelop op haar af gerend. 'Kijk, Kirsten! Een dikke brief dit keer.' Ze nam de envelop van hem aan toen hij stilstond om

op adem te komen. Hij was veel dikker dan alle andere waren geweest en woog aanzienlijk meer. ‘Wat denk je dat erin zit?’ vroeg hij.

‘Ik weet het niet. Elin wil ze niet meer voorlezen. Ze zegt dat het vertrouwelijk is. Ze doet er heel geheimzinnig over.’

‘Misschien heeft ze een vriendje daar in Amerika.’

‘Ha! Elin niet, hoor,’ zei Kirsten lachend. ‘Nee, volgens de afzender is hij van onze oom Lars in Chicago. Wat een dikke, hè?’ Ze voelde aan de envelop op zoek naar aanwijzingen.

‘Laten we hem openpeuteren om te kijken.’ Tor grinnikte ondeugend en deed of hij de brief wilde pakken. Ze sloeg naar zijn hand.

‘Nee, dat kan niet. Elin doet me wat aan.’

‘We zeggen dat hij onderweg beschadigd is.’ Hij lachte en dat geluid maakte dat Kirstens hart sneller begon te bonzen dan toen ze door het bos had gerend. Dat effect had Tor de laatste tijd op haar. Ze was met hem opgegroeid en had meer met hem en haar broer Nils opgetrokken dan met vriendinnetjes. Maar sinds Nils was vertrokken, was Tor veel meer dan een vriend geworden. En hij scheen hetzelfde voor haar te voelen.

‘Kom hier,’ zei hij, pakte Kirstens hand en trok haar naar zich toe. ‘Ik moet een kus na dat hele eind lopen.’

Ze keek de weg op en neer. ‘Wacht... niet in het openbaar. Straks ziet iemand ons.’ Ze ging hem voor langs het pad dat ze had genomen en kwam gewillig in zijn armen toen ze verstopt waren in het dichte kreupelhout. Kirsten wist dat nette meisjes jongens zulke vrijheden niet toestonden, maar dit was niet zomaar een jongen. Dit was Tor. En ze was verliefd op hem.

‘Ik ben het zat om het geheim te houden over... je weet wel... over ons,’ zei Kirsten toen ze eindelijk ophielden om op adem te komen. ‘Laten we zondag in de kerk naast elkaar gaan zitten.’

‘Dat kan niet.’ Zijn glimlach maakte plaats voor een bezorgde blik. ‘Mijn vader zegt dat ik bij onze familie moet zitten.’

‘Je bent twintig jaar. Mag je niet zitten waar je wilt?’

‘Natuurlijk wel. Maar hij wil dat ik bij onze familie zit, en dus...’

‘Nou, dan kom ik voortaan bij jou en je familie zitten.’ Ze tilde Tors hand omhoog, die vervlochten was met de hare, en kuste de rug. Ze hoopte dat hij haar in zijn armen zou trekken en weer zou kussen, maar hij liet haar hand los en deed een stapje naar achteren.

‘Je mag niet bij ons zitten, Kirsten. Je begrijpt mijn vader niet.’

‘Ik weet dat hij een oude mopperpot is, die schreeuwt tegen alle kinderen die zijn winkel binnenkomen om te kwijlen boven zijn snoep.’ Ze probeerde haar stem luchtig en plagerig te houden en streek zijn blonde haar van zijn voorhoofd.

‘Niet doen.’ Hij duwde haar hand weg. Tor trok om een of andere reden een heel ernstig gezicht en zijn blauwe ogen waren donker geworden.

‘Wat is er?’ vroeg ze. ‘Durf je je vader niet over ons te vertellen?’

‘Het is te snel. Hij zal tijd nodig hebben om te wennen aan het idee van... van jou en mij.’

‘Waarom mag hij me niet? Wat heb ik gedaan, Tor?’

‘Ik heb niet gezegd dat hij je niet mag...’

‘Dat maakt niet uit! Je wilt niet naast me zitten en ik mag niet naast jou zitten – wat moet ik anders denken?’

‘Kom op, Kirsten...’ Hij probeerde haar weer te omhelzen, maar ze duwde hem weg.

‘Nee. Geen kussen meer, Tor. Als je echt om me gaf, kon het je niet schelen wat je vader zei.’ Ze sloeg haar armen over elkaar, wachtend op zijn verklaring.

‘Mijn vader is ook mijn baas, weet je nog? Als ik hem boos maak ontslaat hij me, en dan vind ik nooit meer werk in het dorp. In heel Zweden is het moeilijk om aan een baan te komen, hoor. Daarom is Nils toch weggegaan?’

‘We zouden ook naar Stockholm kunnen verhuizen, net als Nils. Dan konden we samen zijn.’

‘Dat zou kunnen,’ zei hij, maar zijn gezichtsuitdrukking vertelde Kirsten dat hij dat niet wilde. ‘Hoor eens, ik moet voorlopig doen wat mijn vader zegt, als ik de winkel later wil erven. We kunnen elkaar in het geheim blijven zien en... en intussen doe ik mijn best om mijn vader te bewerken. Goed?’

Hij opende zijn armen voor haar en ze klampte zich aan hem vast. Wat een heerlijk gevoel was het om zo te worden vastgehouden, om tegen zijn borst te leunen en zijn armen om haar heen te voelen. Ze wilde hem nooit meer loslaten.

‘Waarom mag je vader me niet?’ prevelde ze.

‘Laten we het niet over mijn vader hebben. Onze tijd samen is toch al te kort. En ik moet nog vier brieven bezorgen.’

Kirsten liet zich opnieuw door hem kussen, tot het eindelijk tijd was dat hij ging. ‘Belof me dat je niemand over ons vertelt,’ smeekte hij toen hij afscheid nam. ‘Nog niet, in elk geval?’

‘Ik beloof het.’

Ze wandelde terug door het bos, licht in haar hoofd van verliefdheid. Ze wilde dat ze op hetzelfde moment kon trouwen met Tor Magnusson en met hem weglopen naar Stockholm. Ze dacht nog aan Tors kussen en aan meneer Magnusson die haar kennelijk niet mocht, toen ze in de deuropening van de keuken haast in botsing kwam met Elin. Elin plukte zonder een woord van dank de dikke brief uit Kirstens vingers en krom het steile trapje op om hem in hun slaapkamer op zolder te gaan lezen. Kirsten kwam pas later die avond te weten wat er in de geheimzinnige envelop zat, toen zij en haar zussen zich klaarmaakten om naar bed te gaan in hun slaapkamer onder de dakrand.

‘Ik heb jullie allebei iets te vertellen,’ begon Elin. Ze zat ineengedoken op de rand van het bed alsof ze een sjaal om haar schouders had gewikkeld om zich te beschermen tegen een bijtende wind. Ze zat altijd in elkaar gedoken, zelfs op de heetste

zomeravond. Elin klemde de envelop met beide handen vast, alsof hij weg kon vliegen als ze hem niet stevig vasthield.

‘Waarom fluister je?’ vroeg Sofia.

‘Sst! Ik wil niet dat iemand anders ons hoort.’

‘Wat zit er in dat pakje?’ vroeg Kirsten.

‘Dat zal ik je zo laten zien.’ Ze zweeg even, en toen ze diep ademhaalde leek ze Kirsten ineens veel ouder, al scheelden ze maar elf maanden.

‘Voor de dag ermee,’ zei Kirsten met een ongeduldig gebaar. Elin fronste naar haar, maar stak eindelijk van wal.

‘Nu oom Sven de boerderij over heeft genomen, wordt het hier te vol voor ons allemaal. Bovendien is er voor ons geen toekomst hier in het dorp. Mama wilde een beter leven voor ons, weten jullie nog? Voordat ze stierf, smeekte ze ons samen te blijven en voor elkaar te zorgen. En dus...’

‘Moeten we allemaal in Stockholm gaan wonen bij Nils,’ zei Kirsten.

‘Hoe kan dat?’ vroeg Sofia. ‘We weten niet eens waar hij is.’

‘Val me niet in de rede,’ zei Elin. ‘Laat me uitpraten.’

‘En houd op met dat gewriemel, Kirsten,’ voegde Sofia eraan toe. ‘Al het beddengoed raakt los.’

Kirsten kneep in haar arm zodat ze piepte. ‘Wat ben je toch een nuffig kind, Sofia. Bij jou moet ieder haartje en elke plooi en zoom precies op zijn plaats zitten.’

‘Sst! Stil zijn allebei en naar me luisteren. Ik heb geschreven naar oom Lars in Amerika, om hem te vragen of we daarheen kunnen verhuizen om bij hem te komen wonen.’

‘Amerika?’ Sofia’s ogen werden groot van angst. ‘Ben je gek, Elin? We kunnen niet weggaan van ons huis.’

‘Ja, Amerika,’ zei Elin. ‘En vandaag heeft oom Lars deze gestuurd.’ Ze haalde de inhoud uit de envelop en spreidde die uit op het bed. ‘Kijk, kaartjes voor de boot en de trein die ons van het dorp helemaal naar Chicago in Amerika zullen brengen. Hij heeft deze gestuurd voor ons alledrie.’

Kirsten griste een van de kaartjes van het bed en keek ernaar, gooide het meteen weer neer. 'Ik ga niet.' Ze was verliefd op Tor Magnusson en hij hield van haar. Ze gingen trouwen. Ze had Elin meteen de waarheid willen vertellen, als Tor haar niet had laten beloven het nog een poosje geheim te houden.

Elin staaarde haar aan. 'Je gaat niet? Zomaar? Wil je er niet eens over nadenken? Ik dacht dat je hield van avontuur.'

'Ik ga ook niet,' zei Sofia. Haar stem trilde van dreigende tranen. 'Jij mag gaan als je wilt, Elin, maar ik blijf hier.'

'Luister, allebei. Dit is een fantastische kans. Iedereen die naar Amerika verhuist, zegt dat het daar net een paradijs is. De boerderijen zijn reusachtig en de oogsten twee keer zo groot als in Zweden.'

'Het kan me niet schelen wat ze zeggen,' zei Sofia. 'Ik ga niet weg van huis.'

'Je kunt blijven, bij mij en... ' Bijna had Kirsten gezegd 'Tor', maar ze hield op tijd haar mond.

'Er blijft niemand achter,' zei Elin streng. 'We zijn familie. We zijn nog maar met z'n drieën over en we blijven bij elkaar.'

'Jij bent de baas niet,' zei Kirsten.

'Hoe kun je er zelfs maar over denken om te vertrekken?' vroeg Sofia. Haar stem sloeg over. 'Dit is ons huis. We horen niet in Amerika.' Ze kroop onder de dekens alsof de kwestie afgehandeld was en voegde er nog aan toe: 'Ik ga niet!'

'Sst! Ik wil niet dat iemand ons hoort.'

Elins waarschuwing kwam te laat. De traptreden kraakten en even later verscheen oom Sven in de deuropening van de zolder.

'Wat is hier aan de hand, hè?'

'Niets,' zei Kirsten. Ze keek naar Elin en zag dat ze de kaartjes onder een kussen had verstopt. 'Sofia is boos omdat ik alle dekens los heb getrapt, maar ik stop ze wel weer in.' Ze wist niet goed waarom ze loog, maar iets in de manier waarop hun oom naar hen keek, maakte dat Kirsten de dekens tot haar kin op

wilde trekken. Ze wilde dat hij haar slaapkamer uit ging.

‘Jullie maken de kinderen nog wakker.’

‘Het spijt ons, oom Sven. We zullen zachtjes doen,’ zei Kirsten.

Hij bleef nog enkele ogenblikken staan, alsof hij geen zin had om te vertrekken. ‘Nou, dan... welterusten, meisjes.’

Elin staarde naar het open luik tot oom Sven wegging. Ze had zich nog kleiner gemaakt. Toen ze eindelijk de kaartjes weer tevoorschijn haalde, beefden haar handen.

‘Wat is er?’ vroeg Kirsten. ‘Je trilt helemaal.’

‘Hij mag pas op het allerlaatste moment weten dat we weggaan,’ fluisterde Elin. ‘Anders probeert hij ons tegen te houden. Ik loop nog liever weg om in het bos te gaan wonen dan dat ik hier bij hem blijf.’

‘Waarom zeg je dat?’ vroeg Sofia, die weer rechtop in bed gingen zitten. ‘Je doet net of hij een menseneter is of zo.’

Elin sloot haar ogen. ‘Willen jullie er minstens over nadenken om naar Amerika te gaan?’ vroeg ze toen ze ze weer opendeed. ‘Jullie allebei? We hebben kaartjes...’

‘Nee,’ zei Sofia. ‘Ik ga niet!’ Ze draaide zich op haar buik en kroop weer onder de dekens als een muis in zijn holletje.

Kirsten hoefde er niet over na te denken. Ze ging met Tor trouwen en bij hem wonen, niet naar Amerika verhuizen. Hij zou haar te hulp komen zo gauw ze hem vertelde over Elins plannen, tegen zijn vader ingaan en eindelijk zijn liefde verklaren. Tor zou het nooit goedvinden dat Kirsten naar Amerika verhuisde en hij haar nooit weer zou zien. Ze kon nauwelijks drie dagen wachten tot ze hem weer zag, laat staan hem voor altijd verlaten. Maar ze moest tot zondag wachten tot ze hem Elins nieuws kon vertellen. Voor die tijd had ze geen excuus om naar de stad te lopen.

Toen het zondagochtend was geworden, zat Tor tijdens de kerkdienst plichtsgetrouw bij zijn familie en Kirsten bij haar zussen. Naderhand, toen alle andere gemeenteleden buiten rondlie-

pen, gaf ze hem een teken om achter een van de bijgebouwen bij haar te komen. Toen ze alleen waren, trok hij haar dicht tegen zich aan voor een kus.

‘Nee, wacht, Tor, en luister naar me,’ zei ze. ‘Elin wil dat Sofia en ik met haar naar Amerika verhuizen. Dat zat er laatst in die dikke envelop – kaartjes naar Amerika op een oceanboot. Voor ons alledrie.’

Ze wachtte op zijn verontwaardigde protest, zijn liefdesverklaringen, maar Tor staaarde haar alleen maar aan alsof hij het niet kon bevatten.

‘Ik heb tegen Elin gezegd dat ik niet ga. Ik heb gezegd dat ik hier blijf. Ik wil bij jou zijn.’

‘Bij mij?’

‘Ja!’ Waarom deed hij zo dom? Ze kon hem wel door elkaar schudden. ‘We geven toch om elkaar, Tor? Wil jij niet dat we voor altijd bij elkaar zijn? We gaan toch trouwen?’

Zijn ogen werden groot van ontsteltenis. ‘O, Kirsten...’ Hij wankelde achteruit. ‘We kunnen niet... we kunnen niet trouwen.’

‘Nou ja, misschien nu niet, maar als we ouder zijn.’

‘Nee... ook dan niet.’

‘Waarom niet? En vertel me niet dat het om je vader is.’

‘Nee. Om de jouwe.’

Nu was het Kirstens beurt om hem ongelovig aan te staren. ‘Vanwege *mijn* vader? Maar mijn papa is dood.’

‘Ja, en hij heeft zelfmoord gepleegd.’

‘Wat?’

Tors woorden tuimelden over elkaar alsof hij ze op de grond wilde gooien en op de vlucht slaan. ‘Mijn vader wil me niet met jou laten trouwen omdat zelfmoord een zonde is, en hij zegt dat het schande over onze familie en over onze winkel zou brengen als...’

‘Papa hééft zichzelf niet gedood! Dat is een leugen! Zelfmoord is voor lafaards en hij was geen lafaard. Ik weet niet waarom je

vader zoiets vreselijks zegt, maar het is niet waar en ik geloof het niet! Papa heeft een vergissing begaan, dat is alles. Het ijs was te dun en hij is erdoorheen gezakt en verdronken.'

Tor haalde gegeneerd zijn schouders op en wendde zijn blik af.

'Je gaat me toch niet vertellen dat je die leugen ook gelooft? Het was een ongeluk, Tor. Papa zou ons allemaal nooit zo alleen hebben achtergelaten. Hij hield van ons.'

'Het maakt niet uit wat ik denk. Het belangrijkste is wat mijn vader denkt. En een heleboel andere mensen in de stad geloven ook dat het waar is.'

'Nou, ze hebben het mis. Ik geef toe dat papa soms aan een winterdepressie leed, maar dat was alles. Een heleboel mensen voelen zich zo voordat de lente komt. Zeg tegen je vader dat hij het mis heeft!'

Tor keek naar de grond en schopte een steentje heen en weer. 'Je broer Nils dacht ook dat het zelfmoord was.'

'Niet waar! Dat is een leugen en ik haat je omdat je dat zegt!'

Kirsten stormde weg zonder om te kijken, ze vloog over de weg naar huis. Ze verwachtte Tors voetstappen achter zich te horen, zijn smeekbeden om te wachten, naar hem te luisteren. Maar hij kwam niet achter haar aan. Hij probeerde haar niet tegen te houden.

De beschuldiging dat haar vader zelfmoord had gepleegd, deed Kirsten pijn vanbinnen. Maar Tor had een nog diepere wond geslagen door iets in de weg te laten staan van hun liefde. Dat kon maar één ding betekenen: hij hield niet echt van haar. En dat besef veroorzaakte een pijn die ze sinds de dood van haar moeder niet meer had gevoeld. Kirsten slaagde erin haar tranen in te houden tot ze aan de rand van de stad was, maar eindelijk begonnen ze te stromen.

Ze was verliefd geworden op een man die niet van haar hield. En ze had zichzelf bij hem voor gek gezet door zijn kussen en

liefkozingen te aanvaarden, omdat ze geloofde dat die iets betekenden, omdat ze geloofde dat hij van haar hield en met haar wilde trouwen.

Tegen de tijd dat Kirstens familie haar inhaalde met de boerenwagen, was ze nog maar een kleine kilometer van huis. ‘Wat is er?’ fluisterde Elin toen Kirsten achter in de wagenbak was geklommen naast haar en Sofia.

‘Later,’ mompelde ze. Als ze op dit moment over Tor praatte of zelfs maar aan hem dacht, zou ze in tranen uitbarsten. Elin wachtte tot ze die middag alleen waren in de schuur voordat ze opnieuw vroeg wat eraan schortte. Kirsten gooide de lege melk-emmers kletterend neer.

‘Weet je wat de mensen in de stad zeggen? Ze denken dat papa’s ongeluk geen ongeluk was. Ze denken dat hij het expres heeft gedaan.’

Elin legde haar hand op Kirstens schouder. ‘Weet je niet meer hoe bedroefd hij was op het laatst? Hoe hij treurde om mama? Lang voordat hij ophield met ademen, was hij al gestopt met leven.’

‘Weet ik, weet ik. We waren allemaal verdrietig nadat ze gestorven was, maar dat wil niet zeggen...’

‘Ik denk dat papa besloot zich bij haar in het graf te voegen.’

‘Nee! Ik geloof het niet! Het was een ongeluk. Het ijs was te dun.’

Elin pakte haar bij de armen. ‘Denk eens na, Kirsten. Papa wist beter dan wie ook hoe hij het ijs moest testen. Hij heeft ons allemaal geleerd te luisteren naar precies het juiste geluid, weet je nog? Die ochtend verliet hij het huis en liep rechtstreeks naar het meer. Hij kan zich niet vergist hebben. Hij wilde gewoon niet meer leven.’

Kirsten sloeg haar handen voor haar gezicht.

‘Daarom werd hij niet naast mama op het kerkhof begraven,’ zei Elin. ‘Ze vonden het niet goed.’

‘Hij zou ons niet in de steek hebben gelaten!’

‘Maar hij deed het wel, Kirsten. En nu hebben we alleen nog elkaar.’

Kirsten leunde tegen haar zusje aan en snikte. Hun vader had niet van hen gehouden. Hij had niet bij hen willen zijn. En vanwege het schandelijke dat hij had gedaan, wilde Tor niet met haar trouwen.

‘Wat moet ik doen?’ snikte ze. Ze was verliefd op een man die haar niet wilde.

‘We moeten helemaal opnieuw beginnen, ergens hier ver vandaan,’ zei Elin zacht. ‘De mensen zullen papa nooit vergeven wat hij heeft gedaan, en ze zullen het ook nooit vergeten.’ Ze liet Kirsten los en hield haar een eindje van zich af. ‘We moeten naar Amerika gaan.’

‘Helemaal alleen? Dat hele eind?’

Elin knikte. ‘Sofia gaat met ons mee als ze eenmaal aan het idee gewend is.’

Maar Kirsten wilde ook niet weg van huis. Ze kon Tor niet achterlaten. Alleen, als ze bleef, hoe kon ze hem dan de rest van haar leven elke dag onder ogen komen, in de kerk en in de straten van het dorp?

Eerder verschenen van Lynn Austin:

Anker in de storm
Dochters van de kust
Land van belofte
De plantage
In wonderland
Ver bij jou vandaan
Tegen de stroom in
Eva's dochters
Ware liefde
Het huis van mijn moeder
De boomgaard
Laatste vlucht
Eigen wegen
Toevlucht

De wederopbouw van Jeruzalem:

Zacharia, keer terug
Ezra, leid Mijn volk
Nehemia, bouw op Mij

Koning Hizkia:

God is mijn sterkte
God is mijn lied
God is mijn redding

Koning Manasse:

De God van mijn vader
De God van mijn volk

De Amerikaanse Burgeroorlog:

Bevrijdend licht
Donker vuur
Vlam van hoop

Non-fictie:

Altijd in Gods hand
Lopen op het water

Drie zusjes maken de oversteek naar Amerika. Maar het verleden reist met hen mee...

Zweden, 1897. Na de dood van hun ouders is voor de tieners Elin, Kirsten en Sofia het leven op de boerderij veranderd in een nachtmerrie. Elin voelt de verantwoordelijkheid voor haar zusjes als een last op haar schouders drukken. Als de situatie onhoudbaar wordt, zet ze alles op alles voor een beter leven, ook al moeten ze daarvoor samen het land verlaten. Zodra zich de kans voordoet om Zweden te verruilen voor Amerika, storten de drie zich in het avontuur.

De meisjes ondergaan een lange, zware reis die hun leven voorgoed verandert. Maar met de dromen voor de toekomst is het verdriet van vroeger niet zomaar voorbij. De straten in het nieuwe thuisland zijn allesbehalve van goud, en daar aangekomen blijkt hun reis eigenlijk nog maar net begonnen. De drie zussen hebben elk hun eigen geheimen, en al gauw leren ze dat niemand het verleden achter zich kan laten alleen door van omgeving te veranderen. Ieder van hen zal een moeilijke reis naar binnen moeten maken, als ze haar bestemming wil vinden. Wanneer zullen ze werkelijk weer thuis zijn?

Lynn Austin wordt geroemd om haar historische romans, zoals *Dochters van de kust*, *Anker in de storm* en *Eva's dochters*. Van haar boeken zijn in Nederland inmiddels meer dan 450.000 exemplaren verkocht. Ze is de bescheiden winnares van maar liefst acht Christy Awards, de meest prestigieuze prijs voor christelijke romans in de Verenigde Staten.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3045 7

9 789029 730457

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT